

ΝΕΡΟ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ

1964

Εικόνα

Και πως φευγουν τα κύματα, ποιες πορτες θα κλεισουν
σε τωση μυρουδια αλατιου και δροσεραδα χορτου
που ανοιγει η γη μας με μαρμαρινα νησια;
Η αρχαια καταρα λευτερωσε το νερο και τα φρυδια μας
κι απορια δεν εχουμε πανω στις πετρες·
σαν οι εσπερες μαλακωνουν τα βουνα και τα χερια μας,
κατεβαινουμε αλαφροι στα περιγιαλια
και ταξιδευουμε στη θαλασσα ασπρα ιχνογραφηματα.
Μα τις αυγες που απλωνουν αλωνια πλατια σαν τις παλαμες μας
μενουμε ανεργοι αναμεσα ασπρο και γαλαζιο·
ποια πορτα πια ν' ανοιξουμε αλλη απ' του σπιτιου μας,
που το νερο κρυσταλλινο ποτιζει την καρδια μας;

Ωρα πορειας (αποσπ.)

Σουρουπωνει στ' αμπελια, ποσα σταφυλια γλυκα·
με γεματα τα δαχτυλα κι ασπρες ματιες,
να το χνουδι στα φυλλα, μιλα οσο θελεις
κι οσα σβολια αγαπας σ' αγαπαν αλλα τοςα κι ακομα,
τοςα πουλια θα σε κοιταν εδω κι εκει,
τοςες ρογες θα σου μεθυσουν το μετωπο
κι αστρα τοςα θα φωτισουν τ' αλωνια.

Ποσο βαρος γλυκο μες στα χερια μου,
τι πιο καλο, κοιμησου, κοιμησου, καλη μου.

*

Γλύκα έχουν οι πέτρες το βράδυ·
κοιτά πώς φαίνονται όσο είναι τα δέντρα,
πώς τραβάει το χώμα δίχως χνάρι ποδιού
κι οποίο λόγο να ηχησεις, θα πεσει βαρύς
– ποσο κοπο έχουνε σφιξεί τα μέλη
κι ένα φύλλο δεν είναι γερο
– πώς δεμένος, πώς γυμνός και σε βλέπω
κι ούτε αέρα δεν έχει η ψυχή μου –
τι σκληρές και μονάχες οι πέτρες,
τι γλυκός, τι ωραίος και μένω
μπρος στη νύχτα και πίσω απ' το φως.

*

Μα τόσο τιποτά δεν ξέρω,
όσο το κύμα περνάει τη θάλασσα
κι αληθινά τελειώνει το χώμα·
μα ποσο τιποτά δεν ξέρω,
για όσο η θάλασσα παίρνει το κύμα
και το χώμα δίχως γνώση γυρίζει.
Ποσο χώμα και τόσο νερό ξέρω
και μ' ωραίο χέρι παίρνω τον ήσκιο μου
να πατήσω, δώθε κείθε νερό.

Ωρα γυμνή (αποστ.)

Μα σ' αγγίζει τόσοση ερημιά κι εσύ ταιριασές,

ενα δρομο δεν τελειωσες γιατι ντυθηκες τον κοσμο,
γιατι φευγεις, θα σπασω τις πετρες
και πώς θα βγεις αναμεσα απο τοςα κομματια;

*

Μονο στις χουφτες σου ειναι γυμνος ο αερας,
σε τωση χαρα κινουνται τα χερια σου
και κοντα σου φευγουν τα κυματα
-μενεις με δυο πρασινα φυλλα και μια πετρα σκληρη.

*

Αν σηκωσω την πετρα, εσυ μην αλλαξεις τον κοσμο,
μη σπαραξεις τα φυλλα, ελα, μην τραβηξεις το προσωπο σου,
να η ανασα ν' ανοιξεις αναμεσα,
πετρες και σπηλιες βουνα και συννεφα
φλεβες γαλαζιες κι ασπρες τομες
και βροχη καθαρη, βγαλε τα χερια,
κι αν σηκωσω το βαρος, φτιασε τον κοσμο.

Ωρα στασης (αποσπ.)

Λιγο πιο πανω απ' το νερο, λιγο πιο δωθε,
λιγο πιο πισω κι ειναι μοναχό του
κι απλωνει ως περα για τον ουρανο
κι ειμαι μονάχος με τα οστρακα και τα συννεφα.
Πώς φευγουνε τα χρονια, πώς ερχονται τα κυματα
και πώς οι αφροι γραφουν την αμμο και τις μερες,
πού παω κι ερχομαι, τι γραφω σβηνω,

μα το νερο και τα πουλια και μα τον ουρανο;
Λιγο πιο πανω απ' το νερο πώς κλεινουνε τα χειλη,
πώς μενουν αδειες οι παλαμες,
πώς τα ματια δεν ανοιγουν τον οριζοντα;
Λιγο πιο πισω, λιγο πιο δωθε απ' το νερο
και πώς ειμαι μονάχος;

*

Μισος με το νερο, μισος στον ουρανο
κι ολοκληρος ανοιγω τα ματια κι ωραιος
μ' αυτο το κορμι στ' ασπρα πετουμενα.

Γαλαζιος πότε στο νερο και πότε στον αερα
κι οι κοκκινες φλεβες μου ολο μπαινουν στον κοσμο
κι ολο το αιμα στην καρδια μου.

Σιωπηλος μια στο φως, μια με τον ησκιο
κι ουτε ο ποθος μου, πουλι μου, μονάχος,
ετσι που ασπριζουν οι ματιες μου στις ακρες.

Ετσι καλά, κι ετσι γλυκα κινιεμαι
– κι ετσι σε πονεσα, πουλι μου, εδω περα,
που σφαλισα τον κοσμο μ' εφτα ουρανους.

Ωρα νερου (αποσπ.)

Λαμπαν τα ματια της στη θαλασσα
κι ελυνε τη ζωνη της ορθη

στην αμμουδιά που απλώνει το νερό,
κι άπλωναν μακριά τα μαλλιά της·
κι ήταν τα χαλίκια με τους ησκιους,
ήταν τ' αδειά κοχύλια κι οι γραμμές,
κι ήταν ο γυμνος αερας και τα δαχτυλα
στην απλα των ματιων μου.
Ηταν που ηρθε ο ησκιος μας
και χαθηκε υγρος στον αμμο.

*

Σωπα, κι ακου τη θαλασσα
κι ακου το νερο στα κοχυλια
κατω απ' του αερα τη φωνη.
Ακου την απλα του κοσμου

Και δες τα δαχτυλα μου
μονάχα απ' το φως·
δεν παρνουν τιποτα δε δινουν
αλλο απο σενα.

Νάννω

Το νερο φτανει, δε με φτανει η ζωη
ν' αφησω τα βουνα μοναχά τους –
το βλεπεις, ο κοσμος με θελει,
πώς να παρω χωμα και νερο;

Σαν ανοιξει ο υπνος το πρωι,
κλεισε τ' ασπρο κοχυλι της νυχτας

μην το σβησει καθαρος ουρανος –
κι αλλος κοσμος δεν ειναι ν' ανοιξει.

Μη σε νοιαζει το χωμα, φτανει το νερο
να μ' αφησεις διχως εννοια μονάχο,
καλη μου– δε βλεπεις που στεκω
στον κοσμο ν' ανοιξεις το νερο γελαστη;

*

Κυλαγε το νερο
κι εβρεξες τα χερακια σου,
εμεινε ησυχο το χωμα
και το πατησες με γυμνα ποδαρακια,
ηταν ακινητες οι πετρες
και βρεθηκαν μπροστα σου·
σε περιμεναν, σε περιμεναμε
κι ηρθες
κι εισαι πριν απ' το νερο,
πριν απ' το χωμα και πριν απ' τις πετρες
κι εισαι μπροστα απ' τον κοσμο.